

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 296/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., Horná Strieborná 4, Banská Bystrica, proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č. k. 6 C 49/2010 z 26. augusta 2020 a uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 67/2020 z 8. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti nesprávne označila napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) ako „rozsudok“, čo ústavný súd považoval za zrejmu nesprávnosť.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých rozhodnutí a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľka sa žalobou podanou 17. marca 2010 na Okresnom súde Lučenec (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti Slovenskej republike – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej

moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), a to zaplataenia majetkovej ujmy 2 482,54 eur a nemajetkovej ujmy 16 596,96 eur. Žalobu odôvodnila tým, že niekoľko rokov bolo proti nej vedené nezákonné trestné stíhanie a vznesené obvinenie za prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a za prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona. Právoplatným rozsudkom krajského súdu č. k. 5 To 291/2008 z 10. februára 2009 bola sťažovateľka oslobodená spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom.

4. Okresný súd o nároku sťažovateľky rozhodol rozsudkom z 2. septembra 2011, ktorým jej priznal majetkovú ujmu 2 482,54 eur. Konanie v tejto časti bolo právoplatne skončené v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu 12. apríla 2012.

5. Rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 49/2010 z 19. apríla 2017 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 315/2017 z 23. októbra 2018 bola žaloba sťažovateľky o zaplataenie nemajetkovej ujmy 16 596,96 eur zamietnutá. Konajúce súdy na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že sťažovateľka nepreukázala, že by prebiehajúcim trestným konaním došlo ku skutočnému zásahu do jej osobnostných práv.

6. O trovách konania okresný súd rozhodol uznesením č. k. 6 C 49/2010 z 26. augusta 2020, ktorým uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 73,98 %, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd sťažnosťou napadnutým rozhodnutím potvrdil uznesenie okresného súdu o náhrade trov konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Sťažovateľka si v konaní uplatnila hmotnú škodu spočívajúcu v reálnych trovách obhajoby, a súčasne si v konaní uplatňovala nemajetkovú ujmu, ktorá jej vznikla ako morálna ujma v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním, keďže ako pedagóg musela čeliť morálnemu opovrhovaniu spoločnosti, ako aj psychickým problémom, ktoré jej vznikli v súvislosti s nezákonným obvinením. Okresný súd dvakrát rozhodol tak, že sťažovateľke priznal nielen majetkovú ujmu, ale aj nemajetkovú ujmu v zmysle podanej žaloby. Až tretím rozhodnutím okresný súd zamietol žalobu o zaplataenie nemajetkovej ujmy a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil.

b) Sťažovateľka uvádza, že v civilnom konaní sa chcela domôcť len satisfakcie za jej nezákonné trestné stíhanie. Tvrdí, že čo sa týka základu nároku, ktorého sa domáhala, bola v celom rozsahu úspešná, keď súd uznal, že jej vznikla škoda v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Súd sa nestotožnil len s nárokom na zaplataenie nemajetkovej ujmy. Sťažovateľka je toho názoru, že výška nároku vo vzťahu k nemajetkovej ujme závisela od úvahy súdu, pričom aj v týchto konaniach treba uplatniť zásadu úspechu vo veci. V tomto smere poukázala na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 399/2019.

c) Podľa sťažovateľky, v konaní bola úspešnou, pretože jej bola priznaná časť žalobou uplatneného nároku, keď všeobecné súdy rozhodli o priznaní náhrady (majetkovej) škody, ktorá jej vznikla v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Posúdením nemajetkovej ujmy, ktoré záviselo výlučne od úvahy súdu, sa súdy začali zaoberať až potom, keď v konaní považovali za preukázanú dôvodnosť nároku sťažovateľky na náhradu škody. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania treba rozlíšiť, čo je základný nárok a čo sprevádzajúci (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. V tomto konaní súdy dospeli k záveru, že rozhodnutiami orgánov prokuratúry došlo k vydaniu nezákonných rozhodnutí v dôsledku ich nesprávneho úradného postupu.

d) Všeobecné súdy vôbec neprihliadli v prejednávanej veci na tú skutočnosť, že sťažovateľka sa v danej situácii neocitla vlastným zavinením, ale v dôsledku nezákonného trestného stíhania. Samotný charakter sporu sťažovateľka považuje za dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, podľa ktorého súd neprizná trovy konania. Sťažovateľka bola (a dodnes sa aj cíti) tou, ktorá bola nezákonným rozhodnutím postihnutá, pričom civilné konanie bolo nástrojom na čiastočnú nápravu morálne nenapraviteľných škôd.

e) Sťažovateľka je toho názoru, že v jej veci došlo rozhodnutím o trovách konania k extrémnemu vybočeniu z pravidiel upravujúcich civilné konanie, a to na základe nesprávnej interpretácie a aplikácie ustanovení § 255 ods. 1 a 2 CSP a neprihliadnutím na ustanovenie § 257 CSP. To, že sa všeobecné súdy na základe svojich úvah nestotožnili s priznaním nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, nemôže vzhľadom na okolnosti daného prípadu znamenať, že v konečnom dôsledku sťažovateľka musí tomuto štátu za stav, ktorý jej spôsobil, zaplatiť 73,98 % trov konania. Podľa sťažovateľky rozhodnutie všeobecných súdov vo vzťahu k trovám konania je nespravodlivé a je v rozpore s označenými právami.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ktorým okresný súd rozhodol o trovách konania, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktorým krajský súd na základe odvolania sťažovateľky potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu:

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

10. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou

povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

11. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka využila svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Uplatnenie právomoci krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu:

12. Podľa sťažovateľky rozhodnutím o trovách konania došlo k extrémnemu vybočeniu z pravidiel upravujúcich civilné konanie, a to v dôsledku nesprávnej interpretácie a aplikácie ustanovení § 255 ods. 1 a 2 CSP a neprihliadnutím na ustanovenie § 257 CSP. Tvrdí, že čo sa týka základu nároku, ktorého sa domáhala, bola v celom rozsahu úspešná, keď jej súd sčasti priznal nárok na náhradu škody v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Súd sa nestotožnil len s nárokom na zaplatenie nemajetkovej ujmy, ktorého výška závisela od úvahy súdu, pričom aj v týchto konaniach treba uplatniť zásadu úspechu vo veci. Rozhodnutie o trovách konania považuje v okolnostiach jej prípadu za nespravodlivé, keď v konečnom dôsledku sťažovateľka musí zaplatiť štátu 73,98 % trov konania za stav, ktorý jej spôsobil.

13. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

14. Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi prislúcha zásadne týmto súdom. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne preskúmava rozhodnutie všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08, II. ÚS 569/2017).

15. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

16. Sťažovateľka sa podanou žalobou domáhala nároku na zaplatenie majetkovej škody 2 482,54 eur a nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy 16 596,96 eur. Označenými právoplatnými rozsudkami jej okresný súd priznal náhradu škody 2 482,54 eur a žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy 16 596,96 eur zamietol. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľka nepreukázala, že by prebiehajúcim trestným konaním došlo ku skutočnému zásahu do jej občianskej cti a ľudskej dôstojnosti.

17. Na základe výsledku konania okresný súd v napadnutom uznesení o trovách konania konštatoval, že sťažovateľka ako žalobkyňa mala v konaní len čiastočný úspech v časti o zaplatenie sumy 2 482,54 eur, čo predstavuje 13,01 %. Vo zvyšnej časti, t. j. v rozsahu 86,99 % bola neúspešná, čo zároveň predstavuje úspech žalovaného. Pomer úspechu strán je 13,01 : 86,99, a teda čistý úspech žalovaného je v rozsahu 73,98 % (86,99 – 13,01). Vzhľadom na uvedené okresný súd, aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, rozhodol tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní čiastočne úspešný, priznal voči žalobkyni (sťažovateľke, pozn.) náhradu trov konania v rozsahu 73,98 %.

18. Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne, keď sa stotožnil s právnym posúdením veci okresným súdom, teda s aplikáciou ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, ktorú vzhľadom na výsledok konania považoval za správnu.

19. Sťažovateľka v súvislosti s námietkou o nesprávnej aplikácii § 255 ods. 1 CSP konajúcimi súdmi v sťažnosti tvrdila, že čo sa týka základu nároku, ktorého sa v konaní domáhala, bola v celom rozsahu úspešná, keď jej súd priznal nárok na náhradu škody. Neúspešnou bola len v časti nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy, ktorého výška závisela od úvahy súdu, pričom aj v týchto konaniach treba uplatniť zásadu úspechu vo veci.

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

22. Podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak (ods. 1). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (ods. 2).

23. Právna úprava náhrady trov konania v sporovom konaní sa podľa doterajšej úpravy v Občianskom súdnom poriadku (ďalej aj „OSP“), ako aj podľa novej úpravy účinnej od 1. júla 2017 v Civilnom sporovom poriadku spravuje zásadou úspechu v konaní/spore. Z porovnania doterajšej a novej právnej úpravy vyplýva, že Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k úprave obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP. Z uvedeného síce vyplýva, že nepatrný úspech už Civilný sporový poriadok nepozná (a preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech), avšak ani nová právna úprava nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy (I. ÚS 56/2017).

24. Vo vzťahu k pravidlu vyplývajúcemu z § 142 ods. 3 OSP je potrebné uviesť, že toto pravidlo predstavovalo výnimku zo zásady pre rozhodovanie o náhrade trov konania pri čiastočnom úspechu vo veci (§ 142 ods. 2 OSP). Aplikácia označenej výnimky (plná náhrada trov konania) však ani za účinnosti právnej úpravy obsiahnutej v Občianskom súdnom poriadku neprichádzala do úvahy vždy, ale iba v prípade, ak sa neúspech prejavil iba vo výške plnenia za predpokladu, že účastník konania na začiatku sporu túto výšku plnenia presne nepoznal a ani presne poznať nemohol (IV. ÚS 652/2018).

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v období účinnosti Občianskeho súdneho poriadku judikoval, že *„pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania v prípade, ak súd prejednáva nárok na náhradu škody, ktorá je vymedzená jednotlivými zložkami práva na náhradu škody, je treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu účastníkov..., ďalej zväžiť, či neúspech nebol len v nepatrnej časti alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo úvahy súdu..., a to samostatne vo vzťahu ku každému nároku“* (uznesenie č. k. 3 MCdo 25/2012 zo 4. apríla 2013).

26. Sťažovateľke bol (v plnom rozsahu) priznaný len nárok na náhradu (materiálnej) škody, pričom výška plnenia v tomto prípade nezávisela od znaleckého posudku ani od úvahy súdu. Súdy vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietli, keď na základe vykonaného dokazovania konštatovali, že sťažovateľka nepreukázala, že by prebiehajúcim trestným konaním došlo k zásahu do jej osobnostných práv. Z uvedeného vyplýva, že výrok o nepriznaní nemajetkovej ujmy (resp. výrok o zamietnutí žaloby v tejto časti) nebol výsledkom úvahy súdu, ale dôsledkom chýbajúcej príčinnej súvislosti medzi nezákonným trestným stíhaním a zhoršenými vzťahmi v rodine a na pracovisku či psychickými a zdravotnými ťažkosťami sťažovateľky; teda dôsledkom záveru o sťažovateľkinom neúspechu v základe uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

27. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že vec sťažovateľky nie je prípadom, keď výška plnenia (náhrada nemajetkovej ujmy) bola závislá od úvahy súdu, a teda prípadom odôvodňujúcim osobitné posudzovanie úspechu a neúspechu v konaní s dôsledkami na rozhodovanie o trovách konania. Konajúce súdy preto postupovali ústavne akceptovateľným spôsobom, keď v spore, kde výška plnenia nezávisela od znaleckého posudku ani od úvahy súdu, aplikujú ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, priznali náhradu trov konania čiastočne úspešnému žalovanému. Námietku sťažovateľky o nesprávnej aplikácii ustanovenia § 255 ods. 1 CSP preto ústavný súd hodnotí ako nedôvodnú.

28. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal aj s námietkou sťažovateľky o potrebe aplikácie ustanovenia § 257 CSP, ktorého aplikáciu podľa nej odôvodňovali okolnosti jej prípadu, resp. charakter posudzovaného konania. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vo vzťahu k tejto námietke uviedol, že § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok, ktorá je obsiahnutá v § 255 CSP. Aplikácia § 257 CSP musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter, pričom pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje kumulatívne splnenie podmienky existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa a zároveň existencia výnimočných okolností. Ustanovenie § 257 CSP nemožno interpretovať tak, že je aplikovateľné kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa § 257 CSP len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. Toto ustanovenie podľa názoru krajského súdu nemožno uplatňovať automaticky vo vzťahu k určitému typu konania, ako sa toho domáhala sťažovateľka v podanom odvolaní. Len okolnosť, že sťažovateľka sa podanou žalobou domáhala nároku zo zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP. Nadväzne krajský súd zdôraznil sťažovateľkinu dispozíciu žalobou a vyhodnotil, že okresný súd s prihliadnutím na výsledok sporu, keď bola úspešná v časti náhrady majetkovej ujmy v sume 2 482,54 eur a neúspešná v časti náhrady nemajetkovej ujmy v sume 16 596,96 eur, správne na rozhodovanie o trovách konania aplikoval § 255 ods. 1 CSP. Ani skutočnosť, že vo veci bolo opakovaně rozhodované súdom prvej inštancie s prihliadnutím na odvolania strán sporu, ako aj s prihliadnutím na to, že rozhodnutia súdu prvej inštancie boli v časti žaloby, ktorou sa sťažovateľka domáhala náhrady nemajetkovej ujmy, zrušené a v konečnom dôsledku žaloba v tejto časti bola ako nedôvodná zamietnutá, nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP. Pokiaľ sťažovateľka v podanom odvolaní poukázala na jej majetkové, sociálne a zárobkové pomery, odvolací súd uviedol, že tieto žiadnym spôsobom nepreukázala, pričom samotná skutočnosť jej postavenia dôchodkyne rovnako nezakladá dôvod na aplikáciu § 257 CSP. Krajský súd preto uzavrel, že podľa jeho názoru v súdnej veci neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné výnimočne nepriznať náhradu trov konania procesne úspešnej strane sporu.

29. Ústavný súd nezistil v napadnutom rozhodnutí krajského súdu o trovách konania procesný exces, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania, čo je predpokladom pre možnosť ústavného súdu zasiahnuť do rozhodnutia o trovách konania. V okolnostiach danej veci možno považovať rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania za zodpovedajúce spravodlivému usporiadaniu veci medzi stranami sporu.

30. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnuté uznesenie krajského súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so základným právom zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy či právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

31. Sťažovateľka sa v ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutými rozhodnutiami, ktorými bolo v konaní na náhradu škody rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania. Z okolností tohto prípadu je zrejmé, že v konaní o žalobe sťažovateľky na náhradu škody nerozhodoval orgán verejnej správy, a preto prima facie nemožno uvažovať o prípadnom zásahu, resp. porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Na základe uvedeného bolo potrebné aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky.

33. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde pripája odlišné stanovisko sudca Peter Straka, a to tak k výroku, ako aj k odôvodneniu rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu